

Arrest

nr. 256 739 van 17 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat V. MORETUS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021 om 11u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat V. MORETUS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juni 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 4 juni 2021 en is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 03.06.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: [L.]

voornaam: [R.]

geboortedatum: X

geboorteplaats: Santa Helena

nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Betrokkene verblijft reeds sedert 06.07.2019 op het grondgebied van de Schengenstaten.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd op 03.06.2021 op heterdaad betrapt op zwartwerk. Hij bezit geen arbeidskaart of single permit of een beroepskaart (PV van de politiezone Antwerpen in samenwerking met de FGP en de RSZ). Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren.

Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk betuigelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt hij (para-)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen.

Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken.

Betrokkene verklaarde geen duurzame partner, minderjarige kinderen of andere familieleden in België of Europa te hebben. In Brazilië verblijven nog zijn partner en hun twee kinderen van 13 en 15 jaar oud. Betrokkene verklaart geen medische problemen hebben, noch enige vrees voor terugkeer naar Brazilië. Een mogelijke schending van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM kan dan ook worden uitgesloten.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 03.06.2021 op heterdaad betrapt op zwartwerk. Hij bezit geen arbeidskaart of single permit of een beroepskaart (PV van de politiezone Antwerpen in samenwerking met de FGP en de RSZ). Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren.

Betrokkene verklaarde geen duurzame partner, minderjarige kinderen of andere familieleden in België of Europa te hebben. In Brazilië verblijven nog zijn partner en hun twee kinderen van 13 en 15 jaar oud. Betrokkene verklaart geen medische problemen hebben, noch enige vrees voor terugkeer naar Brazilië. Een mogelijke schending van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM kan dan ook worden uitgesloten.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 03.06.2021 op heterdaad betrapt op zwartwerk. Hij bezit geen arbeidskaart of single permit of een beroepskaart (PV van de politiezone Antwerpen in samenwerking met de FGP en de RSZ). Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren.

Betrokkene verklaarde geen duurzame partner, minderjarige kinderen of andere familieleden in België of Europa te hebben. In Brazilië verblijven nog zijn partner en hun twee kinderen van 13 en 15 jaar oud. Betrokkene verklaart geen medische problemen hebben, noch enige vrees voor terugkeer naar Brazilië. Een mogelijke schending van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM kan dan ook worden uitgesloten.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 03.06.2021 op heterdaad betrapt op zwartwerk. Hij bezit geen arbeidskaart of single permit of een beroepskaart (PV van de politiezone Antwerpen in samenwerking met de FGP en de RSZ). Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren.

Betrokkene verklaarde geen duurzame partner, minderjarige kinderen of andere familieleden in België of Europa te hebben. In Brazilië verblijven nog zijn partner en hun twee kinderen van 13 en 15 jaar oud. Betrokkene verklaart geen medische problemen hebben, noch enige vrees voor terugkeer naar Brazilië. Een mogelijke schending van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM kan dan ook worden uitgesloten.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Brazilië."

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De ontvankelijkheid van de vordering in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 3 juni 2021, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De advocaat van de verzoeker heeft ter terechtzitting erkend dat de Raad ter zake niet bevoegd is.

2.2. Onderzoek van de vordering inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enige middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 5 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 6 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het enige middel wordt als volgt toegelicht:

“Verwerende partij nam op 3 juni 2021 een bijlage 13septies, i.e. geen gewoon bevel om het grondgebied te verlaten maar een bevel met vasthouding met het oog op verwijdering.

De reden die in de bestreden beslissing wordt gegeven voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten en de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten bestaat uit de verwijzing naar twee artikels in de vreemdelingenwet, elk verbonden aan een feitelijk motief.

Verwerende partij wijst op artikel 7, al.1 Vw., en stelt dat verzoeker op het Schengengrondgebied is zonder geldig visum.

Verwerende partij wijst ook op artikel 74/14, §3, 1° Vw., dat in de mogelijkheid voorziet om een termijn van minder dan zeven dagen toe te kennen indien er een risico op onderduiken bestaat.

Artikel 74/14 Vw. vormt een omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel stipuleert:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

[...] 3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van

het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.) Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat “beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...).”

Het Hof van Justitie van de EU oordeelt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in uitzonderlijke omstandigheden de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (HvJ, El Dridi, C61/11, punt 37).

Verwerende partij verwijst in casu louter naar het feit dat verzoeker zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier niet heeft trachten te regulariseren, dat hij zich niet op tijd heeft aangemeld bij de gemeente en dat hij geen bewijs heeft geleverd dat hij op hotel logeert, om te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. Geen enkel ander criterium uit artikel 1, §2 Vw. is op verzoeker van toepassing.

Artikel 1, §2 Vw. bepaalt met betrekking tot dit risico op onderduiken :

“Het in paragraaf 1, 11° bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”.

Verzoeker bevond zich slechts enkele maanden op het Belgisch grondgebied en kreeg nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten.

Louter uit het feit dat er uit het administratief dossier zou blijken dat hij zijn verblijf niet heeft trachten te regulariseren en zich niet heeft aangemeld bij het binnenkomen is verwerende partij de mening toegedaan dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Deze elementen zijn echter manifest onvoldoende om tot deze conclusie te komen.

Verzoeker besloot effectief om al in België te werken en verblijven in afwachting van het verkrijgen van zijn Portugese verblijfskaart. Dit stond gepland op 25 februari 2021 maar werd omwille van covid-19 verzet naar 8 juli 2021 (stuk 3). Dit zijn belangrijke feitelijke omstandigheden die in rekening dienen gebracht te worden bij het nemen van de maatregelen.

Verzoeker zal namelijk in België kunnen werken en verblijven op basis van zijn Portugese verblijfskaart. Hij is al gedomicilieerd in Portugal en betaald daar tevens belastingen (stuk 4). Het verblijfsrecht werd hem reeds toegekend (stuk 5).

Huidig bevel wordt dus afgeleverd terwijl verzoeker verblijfsrecht had in Portugal of minstens bijna de verblijfsvergunning zou verkrijgen. Uiteraard was het voor hem belangrijk om te blijven verder werken en het verkrijgen van de verblijfsvergunning in Portugal af te wachten.

Verzoeker heeft aangegeven aan verwerende partij dat hij in België was in het kader van werk voor het Portugees bedrijf en momenteel ook het nodige in Portugal doet om zijn verblijfsvergunning te verkrijgen. Mede omwille van covid-19 heeft dit enige tijd in beslag genomen, tijd die verzoeker niet gegeven werd door verwerende partij.

Zonder verzoeker meer tijd te bieden om op 8 juli 2021 naar Portugal te reizen om zijn vergunning af te halen, besluit verwerende partij namelijk om verzoeker op te sluiten in een gesloten centrum met het oog op een onmiddellijke repatriëring naar Brazilië.

Verwerende partij dient bij de afgifte van een bevel zonder termijn rekening houdend met alle feitelijke omstandigheden die relevant zijn en voor haar gekend zijn, en diende dus in rekening te brengen dat verzoeker sinds maanden de nodige stappen onderneemt om zijn verblijfsvergunning in Portugal en bijgevolg zijn verblijfsmachtiging in België te regelen.

Zij had bij het nemen van de bestreden beslissing verzoeker een termijn kunnen toestaan, zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/14 Vw., wat evenredig zou zijn met de feiten die voor haar gekend zijn.

Een en ander wordt bevestigd door uw Raad (RvV, nr. 202 349, 12 april 2018) :

“In het terugkeerhandboek benadrukt de commissie nogmaals dat vrijwillig terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en elk geval moet individueel worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Generaliserende bepalingen doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (Commission recommendation (EU) 2017/2338 of 16 november 2017 establishing a common 'return handbook' to be used by member states' competent authorities when carrying out return-related tasks, L 339/92, L 339/108-109, L 339/111).

Daarenboven blijkt uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet dat indien er een risico op onderduiken bestaat, de verwerende partij nog steeds een termijn voor vrijwillig vertrek kan toekennen en dit kan koppelen aan preventieve maatregelen. Deze termijn voor vrijwillig vertrek kan dertig bedragen of zelfs korter dan zeven dagen zijn.

In casu heeft de verwerende partij onmiddellijk gekozen om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen daar ze van mening is dat er een risico voor onderduiken bestaat daar de verzoekende partij na het verstrijken van haar legaal kort verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, dat zij bij een toevallige controle opgepakt werd en dat er immigratiemotieven zijn. Uit de motivering blijkt niet dat hierbij werd rekening gehouden met onder meer het gegeven dat de verzoekende partij geen eerder bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, met de duur van haar illegaal verblijf en haar huidige houding. Deze elementen zijn echter ook relevante elementen om enerzijds te bepalen of er sprake is van een risico op onderduiken daar men de individuele situatie in haar totaliteit dient te beoordelen. Anderzijds indien men dan nog steeds van mening is dat er een risico op onderduiken bestaat, dient de verwerende partij aan te geven waarom -gelet op de relevante factoren- voormeld risico aanleiding geeft tot een afwezigheid van termijn en niet tot een vermindering van de termijn voor een vrijwillig vertrek met in achtneming van het evenredigheidsbeginsel. Nu het risico op onderduiken aanleiding kan geven tot verschillende maatregelen: zowel een inkorting van de termijn voor vrijwillig vertrek, de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek als het gebruik van preventieve maatregelen. Het principe van de terugkeerrichtlijn is daarenboven de bevordering van het vrijwillig vertrek.”

Verwerende partij had de mogelijkheid een termijn van een dag, twee dagen, drie dagen, vier dagen, vijf dagen, zes dagen, zeven dagen tot dertig dagen op te leggen, maar verwerende partij heeft discretionair voor een termijn van 0 dagen gekozen zonder enige evenredigheidstoets te voeren en zonder rekening te houden met verzoekers feitelijke situatie.

Er wordt namelijk enkel verwezen naar de illegale tewerkstelling, zonder rekening te houden met de individuele omstandigheden eigen aan het geval. Er werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zeer binnenkort zijn Portugese verblijfsvergunning verkrijgt en hierdoor legaal in België zal kunnen werken. Verzoeker heeft tevens nooit zijn identiteit of verleden verborgen, noch zijn woonplaats achtergehouden voor de autoriteiten.

Verwerende partij geeft geen enkele motivering die toelaat te begrijpen waarom er precies voor een bijzonder onredelijke termijn van 0 dagen werd gekozen.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen”

2.2.2.1. De in de aanhef van het enig middel vermelde schending van artikel 5 van het EVRM en van artikel 6 van het Handvest wordt op geen enkele wijze toegelicht. De verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze de bestreden akte deze artikelen zou schenden. Artikel 5 van het EVRM en artikel 6 van het Handvest hebben bovendien betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Wat betreft de beslissing tot vasthouding, vervat in de bestreden akte, is de Raad

echter onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. Het enig middel is op dit punt dan ook op het eerste gezicht onontvankelijk en dus niet ernstig.

2.2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden akte verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° en 8°, artikel 7, tweede lid, en artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat hij als visumvrijgestelde derdelander "langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd" nu hij sedert 6 juli 2019 op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft en aangezien hij "een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging". Omtrent dit laatste motief wordt verder toegelicht dat de verzoeker op 3 juli 2021 op heterdaad werd betrapt op zwartwerk en dat hij geen arbeidskaart, single permit of een beroepskaart bezit. Tevens wordt gesteld dat de verzoeker geen stappen heeft ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren en bevat de bestreden akte ook nog de volgende overwegingen: "Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk betoegelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt hij (para-)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen. Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken."

Inzake de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens wordt vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit motief wordt als volgt verder toegelicht: "1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 03.06.2021 op heterdaad betrapt op zwartwerk. Hij bezit geen arbeidskaart of single permit of een beroepskaart (PV van de politiezone Antwerpen in samenwerking met de FGP en de RSZ). Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren. (...)"

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en hij in wezen enkel stelt dat het onredelijk en onzorgvuldig is om hem geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

2.2.2.3. Gelet op de inhoudelijke kritiek die de verzoeker naar voor brengt, neemt de Raad aan dat de verzoeker doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht waar hij de schending aanvoert van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoeker beroept zich daarnaast op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Ook het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie beoordeeld in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Aan de verzoeker wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° én 8° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: [...] 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; [...] 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”.

De verweerder geeft in eerste instantie aan dat de verzoeker, die als Braziliaanse onderdaan is vrijgesteld van de visumplicht, doch dat hij langer op het grondgebied verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen zoals voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Hij licht toe dat de verzoeker reeds sedert 6 juli 2019 op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft. In tweede instantie stelt de verweerder vast dat de verzoeker op heterdaad is betrapt op zwartwerk en dat hij niet in het bezit is van een arbeidskaart, een beroepskaart of 'single permit'. Deze vaststellingen worden op zich niet betwist.

De verzoeker brengt enkel naar voor dat de verweerder onzorgvuldig en onredelijk te werk ging door hem geen enkele termijn toe te staan om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

De beslissing om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, werd getroffen met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgewezen van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet, vormt de omzetting van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn is als volgt geformuleerd:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2.[...].

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Zoals de verzoeker pertinent stelt, beklemtoont het Hof van Justitie (hierna: het Hof) in haar rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, *Zh en O*, C-554/13, pt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest *El Dridi*, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).

Hieruit blijkt dat in principe een bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen. Tijdens deze termijn voor vrijwillig vertrek is men conform artikel 74/14 §2 ook beschermd tegen gedwongen verwijdering. Volgens het Hof kan men slechts in uitzonderlijke omstandigheden afwijken van de termijn van 30 dagen. De verweerder kan hiervan afwijken in geval van een risico op onderduiken.

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt: “het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat “[h]et in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken [...] actueel en reëel [moet] zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”. Vervolgens worden verschillende criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken opgesomd.

De voorbereidende werken verduidelijken in lijn met de voormelde rechtspraak van het Hof dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de verweerder beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden “*met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval*”, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (*Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat de verweerder het risico op onderduiken in verzoekers geval in eerste instantie heeft vastgesteld aan de hand van de door de wetgever vooropgestelde objectieve criteria in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een risico op onderduiken vastgesteld op basis van de in punt 1° en 3° van voormelde wetsbepaling opgenomen criteria dat de betrokkene na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegale verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming binnen de door de wet voorziene termijn indiende en dat de betrokkene niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden.

De verweerder duidt terzake dat de verzoeker zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene wijze heeft trachten in regel te stellen en dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de in artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij niet aantoonde op hotel logeert. Tot zover de motieven inzake de objectieve criteria vernoemd in artikel 1, §2, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast wordt echter tevens opgemerkt dat verzoeker op 3 juni 2021 op heterdaad is betrapt op zwartwerk en dat hij werkzaam was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart, beroepskaart of ‘single permit’.

De verweerder heeft dus zowel de gehanteerde objectieve criteria vermeld als geduid waarom voor verzoeker op basis van deze criteria een risico op onderduiken kan worden vastgesteld dat rechtvaardigt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Dit alles kan ook duidelijk worden gelezen in de beslissing. Er is dus op het eerste zicht wel degelijk sprake van een concrete en specifieke motivering om het risico op onderduiken aan te tonen, waardoor de verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de loutere vermelding van de objectieve criteria manifest onvoldoende is om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

De verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij reeds besloot om in België te werken en verblijven in afwachting van het verkrijgen van zijn Portugese verblijfskaart, hetgeen oorspronkelijk gepland was op 25 februari 2021 doch omwille van covid-19 werd verplaatst naar 8 juli 2021. De verzoeker stelt dat hij in België zal kunnen werken en verblijven op basis van deze Portugese verblijfskaart, dat hij al gedomicilieerd is in Portugal en daar tevens belastingen betaalt en dat het verblijfsrecht hem aldaar reeds werd toegekend. De verzoeker brengt ter ondersteuning van dit betoog een aantal stukken naar voor (inventaris verzoekschrift, stukken 3, 4 en 5). Omwille van deze gegevens acht de verzoeker het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek een meer evenredige beslissing.

De voormelde stukken 3, 4 en 5 zijn, niettegenstaande artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad, echter niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De stukken 4 en 5 zijn volledig in het Portugees opgesteld en stuk 3 bevat ook een extract in het Engels. De Raad is dan ook niet verplicht om deze stukken in overweging te nemen. De Raad stelt echter op het eerste gezicht vast dat in stuk 3 nergens wordt vermeld dat de verzoeker een verblijfskaart kan afhalen in Portugal. Ook het stuk 6 bewijst, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, op het eerste gezicht niet dat aan de verzoeker reeds een verblijfsrecht in Portugal werd toegekend. Het betreft immers een loutere bevestiging dat de verzoeker op 10 februari 2021 reeds 1 maand en 7 dagen feitelijk verblijft op het in dit attest genoemde adres te Portugal, doch het zegt niets omtrent het verblijfsstatuut van de verzoeker. Het stuk 5 bevat evenmin enig bewijs dat de verzoeker in Portugal belastingen betaalt, meer nog er is geen enkel fiscaal nummer aan de verzoeker toegekend. De beweringen van de verzoeker worden dan ook door geen enkel stuk ondersteund, zodat hiermee geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing(en) enig concreet en relevant gegeven ten onrechte over het hoofd heeft gezien of dat hij kennelijk onredelijk handelde door aan de verzoeker geen termijn toe te staan om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier niet blijkt en dat de verzoeker ook niet aantoont dat hij de thans bijgevoegde stukken voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing(en) heeft voorgelegd aan de verweerder. Het kan de gemachtigde niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet voor het nemen van de bestreden beslissing(en) ter kennis werden gebracht. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548).

De Raad merkt voorts op dat de verzoeker op zich niet betwist dat de gehanteerde criteria die volgens de wetgever richtinggevend zijn om het risico op onderduiken te bepalen in zijn situatie toepassing vinden en hij toont niet aan dat bij de toepassing van deze criteria werd uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of dat de beoordeling kennelijk onredelijk is. De verzoeker stelt nog dat hij nooit zijn woonplaats heeft achtergehouden en dat hij nooit zijn identiteit of verleden heeft verborgen. Evenwel, zoals de verweerder net aanstipt in de bestreden beslissing, maakte de verzoeker zijn aanwezigheid in België niet kenbaar door zich aan te melden bij de gemeente binnen de in artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Uit niets blijkt voorts dat hij zijn aanwezigheid bij de verweerder kenbaar heeft gemaakt door het indienen van een verblijfsaanvraag en er blijkt evenmin dat zijn adresgegevens waren gekend bij de (diensten van de) verweerder.

In deze omstandigheden haalt de verzoeker op het eerste zicht met zijn voormelde betoog het vastgestelde risico op onderduiken niet onderuit.

De rechtspraak die de verzoeker citeert, heeft tot slot geen precedentenwerking en de verzoeker toont niet concreet aan dat de feitelijke elementen die zijn zaak kenmerken een zeer nauwe gelijkenis vertonen met de in het geciteerde arrest besproken geval.

Rekening houdend met de voorgaande bespreking, laat verzoekers betoog op het eerst zicht niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van enige wettelijke bepaling.

Een schending van de zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht, is op het eerste gezicht niet aangetoond.

2.2.2.4. Waar de verzoeker hekelt dat hij in een gesloten werd opgesloten zonder hem de kans te geven om op 8 juli 2021 naar Portugal te reizen om zijn vergunning af te halen, is zijn kritiek gericht tegen de beslissing tot vasthouding, waarvoor de Raad niet bevoegd is. Deze kritiek is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2.5. Het enig middel is op het eerste gezicht deels niet ontvankelijk en voor het overige niet gegrond. Er werd bijgevolg geen ernstig middel aangevoerd.

2.2.3. Nu geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

C. DE GROOTE